

LUKÁŠ ZÁLESKÝ

ČTYŘI STRANY MINCE

NEBOJTE SE BÁT

COSMOPOLIS

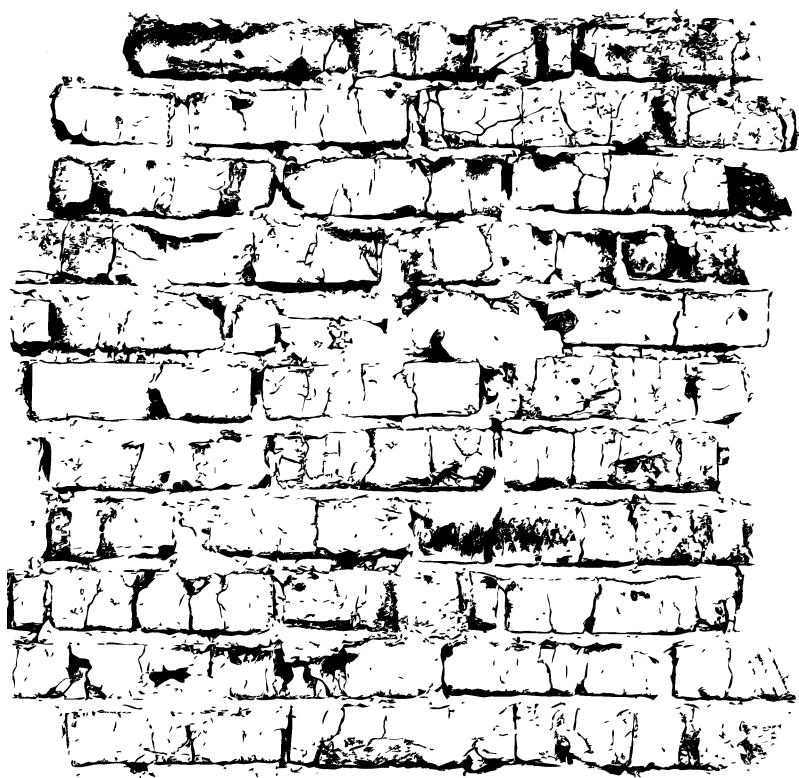
LUKÁŠ ZÁLESKÝ

ČTYŘI
STRANY
MINCE

NEBOJTE SE BÁT

*Martině, Adéle a Martině za jejich dlouholetou
laskavou podporu mého škrábání výmyslů
a mým drahým rodičům, zejména mamce Kamile,
která mě nechala číst Kingovky a koukat
na Vetřelce už v devíti letech.*

PRVNÍ STRANA MINCE

ŠEDÉ SAKO

KAPITOLA 1

Všechno to začalo kvůli tomu saku. Je to skutečně tak těžké zapamatovat si, které sako je tvoje a které ne?! Zřejmě ano. Tedy alespoň pro jeden čerstvý přírůstek do firmy, kde pracuji, pitomce jménem Fred. Fred už od pohledu působí dojmem člověka enormního ega a velmi nízkého intelektu. Kvůli tomu jsem se také domníval, že Fred bude nějaký můj níže postavený kolega. K tomuto závěru jsem dospěl také proto, že Fred měl na sobě šedé sako. Šedá barva byla v naší firmě určena pro úředníky a sekretářky, zatímco černou nosili vedoucí jednotlivých poboček firmy. Já osobně nemám svoje šedé sako nijak v lásce, a to už více než dva roky. V té době jsem se poprvé začal ucházet o místo vedoucího. Místo jsem tehdy sice nezískal, bylo mi ale neoficiálně přislíbeno, hned jak se nějaké uvolní. K mému velkému štěstí se tak stalo minulý měsíc, a to díky natlakované plechovce coly, kterou si za jízdy otvíral nějaký řidič kamionu. Ten čirou náhodou zrovna dnes stojí před soudem a čelí obvinění z neúmyslného zabití vedoucího clevelandské pobočky banky Sunrise, kterého přejel na přechodu. Moje vysněné místo bylo tedy volné a já už jen čekal na jmenování.

Se ženou jsme už dokonce měli rezervaci v restauraci Triton Morts na deváté ulici, kde jsme plánovali mé povýšení oslavit, ale osud tomu chtěl jinak. Byl jsem přeskočen a mé místo dostal nějaký synoveček ředitele firmy. Hnusná protekce.

Ale abych se vrátil k tomu saku. Jednou ráno v osm jsem jako obvykle přišel do práce. Byl to můj první pracovní den poté, co jsem zjistil, z jakého důvodu mě nepovýšili. Nemusím doufám nijak detailně popisovat, že jsem neměl zrovna nejlepší náladu. Jsem celkem rozvážný člověk a nechtěl jsem se tedy v takto výbušné náladě pohybovat kolem zbytečně velkého množství lidí, a tak jsem se rozhodl jen tak poflakovat na záchodcích a zajít si tak pětkrát sám do bufetu na kafe a možná na jedno dvě piva do baru přes ulici. Když jsem zrovna prováděl to, co se tak na pánech u pisoáru provádí, vešel Fred. Pro mě to ale ještě nebyl „Fred“, pro mě to byl nějaký nový neznámý a podle saka měl zcela jistě rovnocennou pozici jako já.

„Dobrej, jak to de?“ povídám a obezřetně si hlídám tón hlasu, aby nebylo poznat, že piva jsem vypil už čtyři.

„Dobrý den, dobře,“ odvětil povýšeně Fred.

„Slyšel si o tom, že je tu novej vedoucí pobočky? Prej synovec jednoho z těch posranejch, stoletejch, vrásčitejch hlavounů z New Yorku. Nechce se mi věřit, že nějakej

nezkušenej kretén dostal MÝ místo jen proto, že ho jeho strejček miluje.“

„Hmmm,“ zabručel Fred a nezdálo se, že by mi věnoval příliš velkou pozornost. Já jsem se tím ale nenechal odradit a pokračoval ve své řeči.

„Víš, co bych měl udělat?! Jít přímo do navoněného kanclu toho protekčního mazánka a poslat ho řádně do hajzlu. Měl bych mu říct, že i moje babička by to tu dovedla řídit líp! A to je mrtvá. Měl bych mu sakra rozmlátit kebuli pohrabáčem!!! Měl bych...“ ale v té chvíli jsem zrovna zlostí praštil pěstí do stěny toalety a nečekaný příval bolesti za mě mou řeč ukončil. Fred se na mě zkoumavě podíval a beze slova odešel.

Nějakou dobu jsem na záchodě ještě zůstal. Potřeboval jsem se uklidnit, a tak jsem si vyndal z kapsy saka telefon, sedl si na mísu do kabinky, rozkliknul stránku s drby v Hollywoodu a chvíli si četl. Asi po deseti minutách jsem vyšel ven rozhodnut udělat konečně i nějakou užitečnou práci. Vlastně mi celkem pomohlo, že jsem ze sebe všechnu tu zlobu dostal. Hned se mi lépe dýchalo a měl jsem jasnější mysl. Došel jsem ke své kóji a sedl si ke stolu. Za celé dopoledne, co jsem nic nedělal, mi na stůl přibyla jen jedna složka pracovních úkolů, což bylo fajn. Zrovna jsem se dostával do běžného pracovního tempa, když se ozvalo hlášení.

„Pan Daniel Perry do kanceláře vedoucího, ihned!“

V té chvíli mi zatrnulo. Proč by mě chtěl nový vedoucí vidět? Jak vůbec ví, že tu nějaký Perry pracuje? Je tu přece první den, nemůže mít přehled o zaměstnancích! Možná se doslechl, že to místo mělo být moje, a chce se mi vysmát do obličeje. Ať už to bylo jakkoli, dobré to nebylo.

Jen co jsem vešel do patra vedoucího, jeho sekretářka mě okamžitě uvedla dovnitř. Kancelář to byla nádherná. Byla asi dvakrát větší než ložnice v mém domě, byl v ní bar, televize a obrovský mahagonový stůl. Okno v kanceláři byla vlastně jedna celá stěna a z třicátého patra byl neskutečný výhled na město. Myslím, že byla vidět dokonce i městská zoo až na Wildlife Way. Nejvíc mě ale překvapilo to, co jsem viděl za stolem. Byla tam krásná otáčecí židle z černé kůže, ze které zrovna velmi pomalu vstával Fred.

Až žasnu nad tím, jak rychle dokáže lidský mozek pracovat. Šok ze zjištění faktu, že Fred je můj nový šéf, byl sotva vteřinový, pak mi hned bez jakéhokoli slova došlo, že je konec.

„Tak jo,“ řekl jsem.

Já vím, mohl jsem se tu s panem veledůležitým Fredem klidně hodinu dohadovat, mohl jsem se omlouvat, mohl jsem argumentovat svou dlouholetou věrnou prací, také jsem mohl prosit a brečet jak ublížená slečinka, ať mě nevyhazuje. Mohl jsem toho spoustu. Ale já neudělal

nic. V rychlosti jsem kývl na nejnižší odstupné, pracovní poměr bude oficiálně zrušen do dvou týdnů, doporučení pro další místa nedostanete, bla bla bla. Všechno jsem to odkýval, během půl hodiny si vyklidil stůl a... a co teď.

Celý propouštěcí proces byl velmi rychlou záležitostí. Celou kóji jsem vyklidil během chvilky. Ani ne za hodinu od neúmyslně důvěrné promluvy s Fredem jsem stál před budovou banky s malou hnědou krabicí s osobními věcmi. Byl tam hrnek na kávu s logem Supermana, tři okousané tužky, balíček žvýkaček, fotka mojí ženy a antistresový mačkácí míček s malým usměvavým obličejem a sloganem „V klidu, kámo“.

Věděl jsem, že bych měl něco dělat. Měl bych se rozčilovat, řvát záštiplné nadávky, výhrůžky a lži o tom, že beze mě se to tam všechno rozpadne, a podobné nesmysly. Určitě by se mi ulevilo. Cítil jsem se strašně podvedeně a věděl jsem, že bych se tam měl vrátit a vrazit Fredovi ten kávovej hrnek do ksichtu, ale pro vzdor už ve mně nezbyla síla. Tak jsem šel domů.

Šel jsem procházkovým tempem po břehu řeky. Bylo nádherně. Zrovna začínalo být příjemné teplo a podzimní slunce osvětlovalo krásu každého zabarveného lístku. Každý, kdo byl ten den venku, nebo se alespoň podíval z okna, musel pocítit tu nenadálou radost ze života. Byl vskutku překrásný den. Kdybych ho tak mohl

vidět. Já viděl jen hnusný mokrý kaluže plný toho barevného svinstva, co ani stromy nechtěj. Já viděl jen holubí hovna a bordel u cesty. Já viděl ten zasraně nejhorší den vůbec.

KAPITOLA 2

„Ahoj, Dane. Co tady děláš?“ řekla Lori, podle výrazu by člověk řekl, že je překvapená, ale já věděl, že je hlavně vyděšená.

„Dneska se v práci stala taková věc. Víš, já jsem...“

„To snad ne!“

„... dostal vyhazov.“

„Děláš si srandu? Dneska?! Už kolik týdnů tu v podstatě slavíme tvoje povýšení – a ty dostaneš padáka! Co jsi provedl! Kriste pane!! Víš vůbec, jak já teď budu vypadat před ostatníma?! Všem jsem už řekla o tvém povýšení a o tom, jak si budeme žít, a ty uděláš tohle!!“ Lori od rtů odlétávaly malé kapičky slin.

Nebudu vás unavovat detailním popisem naší hádky. Prostě na mě Lori několik hodin ječela a já mlčel (což ji vytáčelo ještě víc), potom mi vrazila facku a já jí to vrátil. Lori začala brečet a zavřela se v ložnici. Najednou bylo ticho. Po takhle dlouhém řevu a hluku je nenadálé ticho hodně zvláštní. Ohlušující ticho. Mírně zkoprnělý jsem si sedl na gauč a koukal na vypnutou televizi. Snažil jsem se myslet, nešlo to. Nedokázal jsem uvažovat v klidu a racionálně, což se mi obvykle docela dobře daří. Pořád

se mi jen vracel ten okamžik ve Fredově kanclu, to, jak stojím vyhozenej před prací, a taky to, jak dávám Lori tu facku. Ne že bych si to vyloženě vyčítal, ale dělat jsem to nemusel, i když se chovala jako kráva.

Usnul jsem.

Když jsem se po několika hodinách probudil, Lori zrovna prostírala k večeři a v televizi běžely zprávy. S Lori jsme se na sebe podívali, ale nic jsme si neřekli. Stopa mojí dlaně na její tváři byla znatelná. Místo, kam jsem ji uhodil, rudě naběhlo a vypadalo nesmírně citlivě, jako záda člověka, který v horkém letním dnu usnul na pláži. Pocítil jsem provinilé píchnutí a odvrátil od Lori pohled. Najedli jsme se, já poděkoval za večeři a šel jsem do pracovny. Prostě jsem teď s ní nemohl být v jedné místnosti. Věděl jsem, že se to mezi námi nakonec nějak uklidní a že to nejlepší, co můžu dělat, je nechat ji chvíli na pokoji. Za pár dní bude všechno v pořádku.

Jenže nebylo.

S Lori jsme spolu už dva týdny sotva promluvili. A co hůř, moje snaha o nalezení nové práce byla zatím, odpusťte mi mou francouzštinu, k hovnu, a naše úspory se s každým dnem tenčily. Peněz jsme měli na účtu celkem slušnou sumu, ale bez trvalého přísunu by nám vydržely ani ne rok. Občas mě napadalo, jestli bych neměl Lori navrhnout, abychom začali na určitých věcech šetřit,

a třeba taky nějak investovat část peněz pro případ, že mi hledání práce zabere hodně času. Ale copak já vím něco o investicích nebo výhodném hospodaření? Natož pak ona.

Po pár dnech za mnou Lori přišla do pracovny a položila mi dost zajímavou otázku.

„Danny, nechci tě otravovat, ale vzhledem k tomu, jak se věci mají, se tě chci zeptat, jestli by nebylo vhodné s tím už něco dělat?“

„A co by sis asi tak představovala, zlato?“

Že by sis taky zkusila hledat práci, když jsme v takovémhle průšvihy? Co?!

„Třeba bys mohl najmout finančního poradce,“ odvětila podrážděně Lori.

No to si snad dělá srandu?! Tak my už jsme takhle v krizi a ona chce ještě vyhazovat prachy za nějakýho samozvanýho odborníka!

„Popřemýšlím o tom.“

„Dobře.“

Tak šel den za dnem, týden za týdnem, ale já jsem o práci stále ani nezavadil. Nebylo se co divit, s nulovým doporučením z bývalého místa a mou neschopností na jakémkoli pohovoru vysvětlit, proč mě vyhodili. Bylo to vážně k zbláznění.

Je až zarážející, jak rychle se dokážou úspory rozkutálet, když člověk nemá žádný příjem. To, co ještě včera byla slušná finanční rezerva, dnes působí skoro směšně.

Jednou večer, když jsem sám seděl v pracovně, jsem si vzpomněl na Lořin návrh a začal hledat na internetu nějaké finanční poradce. Nemusím snad říkat, že jich tam bylo jako smetí. Snad úplně všichni stáli víc než 100 \$ na hodinu plus výdaje. Zloději mizerní. Proklikával jsem se tím asi půl hodiny, pár jmen a čísel si zapsal, ale všichni mi připadali na jedno brdo. Všichni až na jednoho. Zaujalo mě, že na rozdíl od ostatních se nezabývá jen financemi, ale má u popisu práce napsáno i „životní poradce“ a u ceny (což bylo nejvíce zajímavé) „dohodou“. Zapsal jsem si jeho jméno a číslo, řekl jsem si, že mu ráno zavolám, a šel do ložnice. Lori už spala, nebo to tak alespoň vypadalo, třeba se mnou jen nechtěla mluvit, ale upřímně, já s ní taky ne. Lehl jsem si do peřin vonících po levanduli a téměř okamžitě usnul.

KAPITOLA 3

Theodor Slow, 33 let, spousta kladných referencí, cena dohodou a podle fotky sympaták. Proč to alespoň nezkusit.

Na můj e-mail odpověděl skoro okamžitě. Byl velice zdvořilý a navrhl, abychom se již dnes sešli k „prodiskutování mé finanční situace a návrhům k jejímu následnému efektivnímu řešení“. Tak jsme se sešli.

Do restaurace U Slona jsem dorazil asi o pět minut dřív a viděl, že pan Slow už čeká. Měl na sobě ocelově šedé sako s bílou košilí a působil opravdu velmi seriózně a sebevědomě. Na tváři měl téměř nezatelný úsměv. Pomalým krokem jsem k němu došel a představil se.

„Dobrý den, já jsem Daniel..“

„... Perry, moc mě těší, pane Perry,“ dokončil za mě s úsměvem pan Slow.

Byl až absurdně upravený. Elegantní hnědé strniště vypadalo, jako by bylo snad zastřiženo laserem, v bělmu modrých očí neměl jedinou červenou žilku a jeho účes jsem měl skoro nutkání si vyfotit a ukázat jako přání u holiče.

„Já se jmenuji Ted Slow a jsem tu od toho, abych vám vylepšil život.“